

ایمان عهد قدیم

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: غلاطیان باب ۳ آیات ۱ تا ۱۴؛ رومیان باب ۱ آیه ۲، باب ۴ آیه ۳؛ پیدایش باب ۱۵ آیه ۶، باب ۱۲ آیات ۱ تا ۳؛ لایوان باب ۱۷ آیه ۱۱؛ دوم قرنتیان باب ۵ آیه ۲۱.

آیه حفظی: «وقتی مسیح به خاطر ما ملعون شد ما را از لعنت شریعت آزاد کرد زیرا کتاب مقدس می‌فرماید: هر که به دار آویخته شود ملعون است» ترجمه تفسیری: اما مسیح لعنتی را که در اثر گناهان ما بوجود آمده بود بر خود گرفت و ما را از هلاکتی که این روش «شریعت» پدید آورده بود رهایی بخشید روشی که انجامش غیر ممکن بود. بلی مسیح لعنت ما را بر خود گرفت زیرا در تورات آمده است: ملعون است هر که به دار آویخته شود. عیسی مسیح نیز به دار صلیب آویخته شد. (غلاطیان باب ۳ آیه ۱۳).

«پسر بچه‌ای قایقی کوچک ساخته بود که با زیبایی رنگ آمیزی و درست شده بود. روزی فردی قایق او را دزدید و پسر بچه غمگین و ناراحت شد. یک روز که از مقابل یک فروشگاه که وسایل دست دوم می‌فروخت رد میشد ناگهان قایقش را دید. با خوشحالی وارد مغازه شد و گفت، 'این قایق کوچک متعلق به من است.' صاحب فروشگاه گفت، 'خیر، این متعلق به من می‌باشد، زیرا من آن را خریدم.' پسر گفت، 'آری، اما این متعلق به من است زیرا من آن را درست کرده‌ام.' فروشنده گفت، 'بسیار خوب، اگر به من دو دلار بدهی، می‌توانی آن را ببری.' این پول برای پسر بچه‌ای که اصلاً پولی در بساط نداشت، پول زیادی بود. به هر حال، او مصمم بود که قایق خود را بخرد؛ بنابراین، او مشغول به چمن‌زنی و کارهای دیگر شد و خیلی زود آن مبلغ پول را بدست آورد.

«او با شتاب به فروشگاه رفت و گفت، 'من قایقم را می‌خواهم.' او پول را پرداخت کرد و قایق را دریافت نمود. او قایق را در بغل گرفت و آن را بوسید و گفت، 'ای قایق کوچولوی قشنگم، خیلی دوستت دارم. تو مال من هستی. تو دو بار مال منی. من یک بار تو را ساختم و حالا یکبار تو را خریدم.'»

«در مورد ما نیز چنین صادق است. به نوعی ما دو بار به خداوند تعلق داریم. او ما را بوجود آورد و ما به فروشگاه شیطان راه پیدا کردیم. سپس عیسی آمد و ما را با قیمت گزافی خرید - نه با طلا و نقره، بلکه با خون گرانهای خود. ما بواسطه خلقت و رستگاری، به خداوند تعلق داریم.» - ویلیام موزز تیدول، تصاویر کنایه آمیز (کنزاس سیتی، انتشارات بیکن هیل پرس، ۱۹۵۱. صفحه ۹۷.

William Moses Tidwell, Pointed Illustrations (Kansas City, Mo.: Beacon Hill Press, 1951) p. 97

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۲۹ ژوئیه آماده شوید.

۲۳ ژوئیه

یکشنبه

غلاطیان نادان

غلاطیان باب ۳ آیات ۱ تا ۵ را بخوانید. سخنان پولس را خلاصه وار بنویسید. ما از چه جهت می‌توانیم در خطر همان دام روحانی، یعنی آغازی درست و سپس سقوط در قانون‌گرایی، بیفتیم؟

چندین ترجمه امروزی تلاش نموده‌اند تا معنای سخنان پولس در آیه ۱ درباره غلاطیان «نادان» را متبادر سازند. واژه اصلی که پولس در زبان یونانی بکار می‌برد، حتی شدیدتر از این می‌باشد. این واژه anoetoi است و از واژه معادل ذهن (nous) می‌آید. معنای تحت اللفظی آن «کم اندیش» یا کودن می‌باشد. غلاطیان نمی‌اندیشیدند. پولس به این بسنده نمی‌کند؛ او می‌گوید که بدلیل اینکه آن‌ها بسیار از روی حماقت عمل می‌کنند، او متعجب است که آیا جادوگرانی آن‌ها را طلسم کرده‌اند. «ترجمه تفسیری: شیطان که حاکم این دنیای پر گناه است چشمان این اشخاص بی ایمان را بسته است تا نتوانند نور پر جلال انجیل را ببینند و معنی پیغام ما را در باره جلال مسیح که چهره قابل رویت خدای نادیده است درک کنند» (دوم قرن‌تیان باب ۴ آیه ۴).

آنچه پولس را در مورد ارتداد غلاطیان از انجیل بسیار پریشان می‌سازد، این است که آن‌ها می‌دانستند نجات ریشه در صلیب مسیح داشت. این چیزی نبود که آن‌ها بتوانند

نادیده بگیرند. واژه ترجمه شده «تصویر کشیده شد» یا «معلوم شد» در غلاطیان باب ۳ آیه ۱، از نظر لفظی به معنای «اعلان گردید» یا «نقاشی شد»، می‌باشد. از این واژه برای توصیف تمام اعلانات عمومی استفاده می‌شد. پولس می‌گوید که صلیب چنان در کانون موعظه‌های او قرار داشت که مردم غلطیه در اثر آن، با چشم دل، مصلوب شدن مسیح را می‌دیدند (اول قرنیتیان باب ۱ آیه ۲۳، باب ۲ آیه ۲). در یک مفهوم، او می‌گوید که، آن‌ها با اعمالشان به صلیب پشت کرده اند.

پولس سپس تجربه فعلی غلاطیان را با زمانی که برای نخستین بار به مسیح ایمان آوردند، مقایسه می‌کند. او این کار را با چند سوال بدیهی و بی‌نیاز به پاسخ انجام میدهد. آن‌ها چگونه روح را دریافت نمودند، یعنی آن‌ها چگونه در ابتدا مسیحی شدند؟ و از دیدگاه کمی متفاوت، چرا خدا روح را داد؟ آیا به این دلیل بود که آن‌ها کاری انجام داده بودند که سزاوار آن بودند؟ مطمئناً چنین نیست! در عوض، به ای دلیل بود که آن‌ها به مژده نیک مسیح یا آنچه که از پیش برایشان انجام داده بود ایمان آورده بودند. آن‌ها که شروع چنین خوبی داشتند، حال چه چیزی باعث شد تا فکر کنند که میتوانند بر رفتار و کردار خود تکیه کنند؟

هر چند وقت یکبار چنین می‌اندیشید که، اعمال من بسیار خوب هستند. من یک مسیحی بسیار استواری هستم، من این یا آن کار را انجام نمی‌دهم... و سپس، حتی ماهرانه می‌اندیشید که شما به نوعی به اندازه کافی خوب هستید که نجات یابید؟ این توصیف چه مشکلی دارد؟

۲۴ ژوئیه

دوشنبه

ریشه‌دار در کتاب مقدس

تا اینجا، پولس در نامه‌اش به غلاطیان از انجیل خود مبنی بر عدالت از طریق ایمان، با توسل به توافقی که با رسولان در اورشلیم داشت (غلاطیان باب ۲ آیات ۱ تا ۱۰) و تجربه شخصی که با ایمانداران اهل غلطیه داشت (غلاطیان باب ۳ آیات ۱ تا ۵)، دفاع نموده است. پولس با شروع آیه ۶ باب ۳ غلاطیان، برای تأیید نهایی و قطعی انجیل خود، به شهادت و تأیید کتاب مقدس روی می‌آورد. در واقع، غلاطیان باب ۳ آیه ۴ تا باب ۴ آیه ۳۱ از استدلال‌های مرحله به مرحله یا رشدی که ریشه در کتاب مقدس دارند، تشکیل شده است.

منظور پطرس در غلاطیان باب ۳ آیات ۶ تا ۸ از نوشتن در باره «کلام» چیست؟
رومیان باب ۱ آیه ۲، باب ۴ آیه ۳ و باب ۹ آیه ۱۷ را ببینید.

مهم است به یاد داشته باشیم، زمانی که پولس نامه‌اش را به غلاطیان نوشت، «عهد جدید» وجود نداشت. هنگامی که پولس از کلام نقل قول میکرد بطور مرتب عهد قدیم نقل قول میکرد.

عهد قدیم نقش بسیار مهمی در تعالیم پولس ایفا میکند. او آن‌ها را به عنوان متن‌هایی بی‌جان در نظر نمی‌گیرد، بلکه به عنوان کلام زنده مقتدر و اصیل خدا، به آن مینگریست. در دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۶، او می‌نویسد: «تمام کتاب مقدس از الهام خداست.» واژه ترجمه شده «الهام» از زبان یونانی theopneustos می‌باشد. بخش اول واژه (theo) به معنی «خدا» است، در حالی که بخش دوم به معنی «دمید» می‌باشد. کلام، «دم خداست». پولس از کتاب مقدس برای نشان دادن اینکه عیسی مسیح موعود است (رومیان باب ۱ آیه ۲)، و ارائه دستورات عمل‌ها برای زندگی مسیحی (رومیان باب ۱۳ آیات ۸ تا ۱۰) و اثبات اعتبار تعالیم خود (غلاطیان باب ۳ آیات ۸ و ۹) استفاده می‌کند.

تعیین دقیق میزان اینکه پولس چند صدمبار از عهد قدیم نقل قول کرده، دشوار است، اما این نقل قول‌ها در سرتاسر نامه‌هایش به استثنای نامه‌های کوتاه به تیطوس و فلیمون، دیده می‌شوند.

غلاطیان باب ۳ آیات ۶ تا ۱۴ را به دقت بخوانید. عباراتی که پولس در این آیات از عهد قدیم نقل قول کرده است را مشخص نمایید. این مطلب درباره اینکه عهد قدیم تا چه حد معتبر بود، چه چیزی می‌گوید؟

آیا شما زمان‌هایی با خود اندیشیده اید که یک قسمت از کتاب مقدس «الهامی تر» از بخش‌های دیگر است؟ با توجه به بیانیه پولس در دوم تیموتائوس باب ۳ آیه ۱۶، رفتن در این راه چه خطراتی را به همراه دارد؟

۲۵ ژوئیه

سه شنبه

عادل شمرده شده

فکر می‌کنید چرا پولس وقتی برای اعتبار پیام انجیل خویش به کتاب مقدس روی می‌آورد، ابتدا به ابراهیم متوسل می‌شود؟ (غلاطیان باب ۳ آیه ۶).

ابراهیم نقشی بنیادین و محوری در یهودیت داشت. او نه تنها پدر قوم یهود بود، بلکه یهودیان زمان پولس نیز به او به عنوان الگویی نگاه میکردند که یک یهودی

واقعی باید چنین باشد. بسیاری نه تنها بر این باور بودند که ویژگی شاخص او نه تنها فرمانبرداری‌اش بود، بلکه خدا ابراهیم را بدلیل آن فرمانبرداری، عادل خوانده بود. گذشته از همه نباید فراموش کنیم که ابراهیم سرزمین مادری و خانواده خود را ترک نمود، ختنه شدن را پذیرفت و او حتی مایل به قربانی نمودن پسرش به فرمان خدا نیز بود. این فرمانبرداری است! مخالفان پولس با اصراری که بر ختنه داشتند، مطمئناً از چنین مواضع مشابهی در مشاجرات خود استفاده کردند.

با این وجود، پولس با توسل به ابراهیم - نه بار در غلاطیان - به عنوان نمونه‌ای از ایمان در عوض رعایت احکام وضعیت را دگرگون کرده و به آنها جواب میدهد.

نقل قول پولس از پیدایش باب ۱۵ آیه ۶ را در نظر بگیرید. منظور از اینکه می‌گوید ایمان ابراهیم «برای وی عدالت محسوب» شد، چیست؟ (رومیان باب ۴ آیات ۳ تا ۶، ۸ تا ۱۱ و ۲۲ تا ۲۴ را نیز ببینید.)

درحالی که (عادل شدن یا برائت از خطا) استعاره‌ای بر گرفته شده از عالم قانون بود، واژه شمرده شده یا پنداشته شده از حوزه تجاری اقتباس شده است. همچنین این واژه می‌تواند معنای «اعتبار دادن» یا «چیزی به حساب کسی گذاشتن» را بیان کند. این مطلب نه تنها در غلاطیان باب ۳ آیه ۶ در مورد ابراهیم به کار برده شده است، بلکه ۱۱ مرتبه دیگر در ارتباط با ریش سفیدان و بزرگ خاندان‌ها استفاده شده است. برخی از نسخه‌های کتاب مقدس آن را به صورت حساب شده، فرض شده و نسبت داده شده ترجمه گردیده است.

بر طبق استعاره پولس، آنچه به حساب ما گذاشته می‌شود، عدالت است. اگرچه پرسش اینجاست که خدا بر چه اساسی ما را عادل محسوب می‌کند؟ مطمئناً نمی‌تواند بر اساس اطاعت باشد - با وجود آنچه مخالفان پولس ادعا می‌کردند. مهم نیست آن‌ها در مورد فرمانبرداری ابراهیم چه چیزی می‌گفتند، کتاب مقدس می‌گوید که بدلیل ایمان ابراهیم بود که خدا او را عادل به حساب آورد.

کتاب مقدس شفاف است: فرمانبرداری ابراهیم، اساس عدالت وی نبود؛ در عوض نتیجه آن بود. کارهایی که او انجام داد، به این منظور نبود که عادل شمرده بشود؛ او آن‌ها را به این دلیل که پیش از آن عادل شمرده شده بود، انجام داد. عدالت به فرمانبرداری منتهی می‌شود و نه بالعکس.

در این مفهوم تأمل نمایید - اینکه شما با آنچه که انجام می‌دهید عادل شمرده نمی‌شوید بلکه با کاری که مسیح برای شما انجام داد. چرا این خبر بسیار خوبی است؟ چگونه می‌توانید بیاموزید که آن حقیقت را برای خودتان در نظر بگیرید یعنی، باور کنید که برای شخص شما فارغ از مشکلاتی که در گذشته و حتی زمان حال کاربرد دارد؟

انجیل در عهد قدیم

«و کتاب چون پیش دید که خدا اَمّت‌ها را از ایمان عادل خواهد شمرد، به ابراهیم بشارت داد که «جميع اَمّت‌ها از تو برکت خواهند یافت». تفسیری: علاوه بر این در کتاب آسمانی پیش بینی شده بود که خدا غیر یهودیان را نیز بر اساس ایمانشان خواهد پذیرفت. از اینرو خدا در همان زمان در این مورد با ابراهیم سخن گفت و فرمود: همه آنانی را که مانند تو به من ایمان داشته باشند از هر ملتی که باشند مورد عنایت خود قرار خواهم داد.» (غلاطیان باب ۳ آیه ۸). پولس می‌نویسد که نه تنها انجیل به ابراهیم موعظه شد، بلکه خدا آنرا موعظه نمود؛ بنابراین، این باید انجیل حقیقی بوده باشد. اما خدا چه زمانی انجیل را به ابراهیم موعظه کرد؟ نقل قول پولس از پیدایش باب ۱۲ آیه ۳ نشان می‌دهد که او عهد خدا با ابراهیم را در پیدایش باب ۱۲ آیات ۱ تا ۳ زمانی که او را فرخواند، بخاطر داشت.

پیدایش باب ۱۲ آیات ۱ تا ۳ را بخوانید. این آیات درباره ماهیت عهدی که خدا با ابراهیم بست، چه چیزی به ما می‌گوید؟

اساس عهد خدا با ابراهیم بر وعده‌های خدا با او متمرکز دارد. خدا چهار مرتبه به ابراهیم می‌گوید، «من چنین خواهم کرد.» وعده‌های خدا به ابراهیم شگفت‌انگیز هستند زیرا کلاً یک‌طرفه می‌باشند. خدا تمام وعده‌ها را می‌دهد؛ و ابراهیم هیچ قولی نمی‌دهد. این متضاد شیوه‌ای است که بیشتر مردم سعی در ارتباط با خدا دارند. ما اغلب قول می‌دهیم که به او خدمت خواهیم کرد، تنها اگر او در عوض آن کاری برای ما انجام بدهد. اما این قانون‌گرایی است. خدا از ابراهیم تقاضا نکرد که قولی بدهد، بلکه با ایمان وعده‌های خدا را بپذیرد. مطمئناً ابراهیم باید می‌آموخت تا به طور کامل به خدا اطمینان کند و نه به خودش (پیدایش باب ۲۲ را ببینید). بنابراین، فراخوانده شدن ابراهیم نشان دهنده ماهیت انجیل می‌باشد که نجات از طریق ایمان است.

بعضی به طور اشتباه نتیجه‌گیری می‌کنند که کتاب مقدس دو روش برای نجات تعلیم می‌دهد. آن‌ها ادعا می‌کنند که در زمان عهد قدیم، نجات بر پایه رعایت احکام بود؛ سپس از آنجایی که آن شیوه به خوبی پیش نرفت، خدا احکام را منسوخ نمود و نجات را از طریق ایمان میسر نمود. نمی‌توانست بیشتر از این از حقیقت دور باشد. همانطور که پولس در غلاطیان باب ۱ آیه ۷ نوشت، تنها یک انجیل وجود دارد.

چه نمونه‌های دیگری از نجات تنها از طریق ایمان، در عهد قدیم می‌توانید بیابید؟ برای نمونه، لاویان باب ۱۷ آیه ۱۱، مزامیر باب ۳۲ آیات ۱ تا ۵، دوم سموئیل باب ۱۲ آیات ۱ تا ۱۳ و زکریا باب ۳ آیات ۱ تا ۴ را ببینید.

ما اغلب عبارت «فیض ارزان» را می‌شنویم. با این وجود، این تلقی بی‌مسما می‌باشد. فیض ارزان نیست - بلکه رایگان می‌باشد (دست کم برای ما). اما هنگامی که فکر می‌کنیم می‌توانیم با کارهای خود به آن بیافزاییم و یا زمانی که می‌اندیشیم که می‌توانیم از آن به عنوان بهانه‌ای برای گناه استفاده کنیم، آن را از بین می‌بریم. شما با تجربه‌ای که دارید، مایلید به طرف کدامیک از این دو روش بروید و چگونه می‌توانید از آن دست بردارید؟

۲۷ ژوئن

پنجشنبه

از لعنت‌رهایی یافته (غلاطیان باب ۳ آیات ۹ تا ۱۴)

مخالفتان پولس بدون شک از سخنان شجاعانه وی در غلاطیان باب ۳ آیه ۱۰ حیرت زده شده بودند. آن‌ها مطمئناً خود را تحت یک نفرین تصور نمی‌کردند؛ اگر هم چیزی بود، آن‌ها انتظار داشتند برای فرمانبرداریشان برکت داده شوند. با این حال، پولس تصریح می‌کند: «زیرا جمیع آنانی که از اعمال شریعت هستند، زیر لعنت می‌باشند زیرا مکتوب است: ملعون است هر که ثابت نماند در تمام نوشته‌های کتاب شریعت تا آنها را به جا آرند.»

پولس دو گزینه کاملاً متفاوت را با هم مقایسه می‌کند: نجات از طریق ایمان و نجات از طریق اعمال. برکات و لعن‌های عهد که در باب‌های ۲۷ و ۲۸ کتاب تثنیه مشخص شده‌اند، بی‌پرده و صریح هستند. کسانی که اطاعت نمودند، برکت داده شدند و کسانی که نافرمانی کردند، لعن شدند. این یعنی اگر فردی بخواهد برای پذیرش نزد خدا به اطاعت از احکام تکیه کند، پس کل احکام باید نگه داشته شوند. ما آزادی انتخاب برای هر چه که بخواهیم از آن پیروی کنیم را نداریم؛ و همچنین نباید استنباط کنیم که خدا مایل به چشم‌پوشی از اشتباهات کوچک می‌باشد. یا همه چیز و یا هیچ چیز.

این مطمئناً خبر بدی برای غریبه‌ودیان و همچنین مخالفتان پولس بود، زیرا ما «همه گناه کرده‌ایم و از جلال خدا قاصر می‌باشیم» (رومیان باب ۳ آیه ۲۳). مهم نیست تا چه حد به شدت تلاش کنیم که خوب باشیم، احکام تنها می‌توانند ما را محکوم به قانون شکنی بکنند.

مسیح چگونه ما را از لعنت احکام رها ساخت؟ غلاطیان باب ۳ آیه ۱۳ و دوم قرنتیان باب ۵ آیه ۲۱ را ببینید.

پولس برای شرح آنچه خدا در مسیح برای ما انجام داده است از استعاره دیگری بهره میبرد. واژه‌رهایی دادن به معنی «باز خریدن» می‌باشد. این عبارت به عنوان خونبها و یا فدیة که برای آزادی گروگان‌ها یا مبلغی بود که برای خرید آزادی بردگان استفاده می‌شد. از آنجایی که مُزد گناه مرگ است، نفرین قاصر ماندن از نگاه داشتن احکام اغلب حکم مرگ بود. مبلغ آزادی که برای نجات ما پرداخت شد، ناچیز نبود؛ برای خدا بهای زندگی پسرش را به همراه داشت (یوحنا باب ۳ آیه ۱۶). عیسی گناه ما را بر دوش خود گرفت و ما را از بند نفرین آزاد نمود (اول قرنتیان باب ۶ آیه ۲۰، باب ۷ آیه ۲۳). او داوطلبانه لعنت ما را به جان خرید و به جای ما از مجازات کامل گناه رنج کشید (دوم قرنتیان باب ۵ آیه ۲۱).

پولس از تثنیه باب ۲۱ آیه ۲۳ به عنوان گواه کتاب مقدس، نقل قول می‌کند. بر طبق سنت یهود، اگر فردی تحت نفرین خدا بود، پس از اعدام، پیکرش از درخت آویزان می‌شد. مرگ عیسی بر روی صلیب به عنوان نمونه‌ای از این نفرین دیده می‌شود (اعمال رسولان باب ۵ آیه ۳۰، اول پطرس باب ۲ آیه ۲۴).

پس جای تعجب نیست که صلیب موجب لغزش بعضی از یهودیانی شد که نمی‌توانستند ایده نفرین شدن مسیح موعود توسط خدا را درک کنند. اما این دقیقاً نقشه خدا بود. آری، مسیح موعود لعنتی را متحمل شد، اما متعلق به وی نبود - بلکه لعنت ما بود!

۲۸ ژوئیه

جمعه

تفکری فراتر: «بی انصافی و شرارت همه ما بر مسیح واقع شد تا برای ما ضامن و فدایی بشود. او خطاکار محسوب شد تا بتواند ما را از محکومیت شریعت نجات دهد. گناه تمامی ذریت آدم، قلب او را بدرد می‌آورد. عدم رضایت خدا بدلیل شرارت و بی انصافی با خشمی دهشتناک ظهور نموده و روح پسر او را غرق ماتم نمود. مسیح در تمام مدت زندگی‌اش، مژده نیکوی پدر رحیم و آمرزشگر رؤوف را انتشار می‌داد. برنامه او برای نجات از چنگ رئیس گناهکاران بود. اما اکنون با سنگینی شدید گناهی که بدوش می‌کشد، نمی‌تواند چهره رضایتمند پدر را ببیند. برگرفته شدن سیمای ربوبیت از منجی در این زمان اندوه، قلب او را با چنان حزنی جریحه دار نمود که انسان هرگز قادر به درک کامل آن نمی‌باشد. این غم چنان بزرگ بود که درد جسمی را به سختی احساس میکرد.» - الن جی. وایت، آرزوی اعصار صفحه ۷۵۳.

Ellen G. White, The Desire of Ages, p. 753

«لوتر اینک با شجاعت به عنوان قهرمان حقیقت در کار خود قدم نهاد. کلامش با هشداری جدی از منبرهای کلیسا شنیده شد. او ویژگی اهانت‌آمیز گناه را در نظر مردم مشخص نمود و به آن‌ها آموخت که برای بشر، کم نمودن جرمش و یا گریز از مجازات تنها با اعمالش، غیر ممکن است. هیچ چیز جز توبه نزد خدا و ایمان به مسیح نمی‌تواند گناهکار را نجات بدهد. فیض مسیح قابل خریداری نیست؛ بلکه عطیه ای رایگان است. او مردم را راهنمایی نمود که زیاده روی نکنند، بلکه با ایمان، به نجات دهنده مصلوب چشم امید داشته باشند.» - الن جی. وایت، جدال عظیم صفحه ۱۲۹.
Ellen G. White, The Great Controversy, p. 129

سوالاتی برای بحث

۱. حتی امروزه در کلیسای ما، عده‌ای هنوز در پذیرفتن نجات تنها از طریق ایمان مشکل دارند، یعنی فیض خدا که از طریق عیسی جدا از اعمالمان ما را نجات می‌دهد. دلیل تردید بعضی از افراد در پذیرفتن این حقیقت مهم چیست؟

۲. پولس درباره اشتباه مذهبی نجات از طریق اعمال، به شدت و حدت سخن گفت. این موضوع درباره اهمیت دین خوب به ما چه می‌گوید؟ چرا ما به عنوان یک کلیسا، زمانی که اشتباهی در میانمان تعلیم داده می‌شود، باید به اجبار به پا خیزیم؟

خلاصه: در زندگی مسیحی، از ابتدا تا انتها، اساس نجات ما تنها ایمان به مسیح می‌باشد. بدلیل ایمان ابراهیم به وعده‌های خدا بود که عادل شمرده شد و همان عطای عدالت امروزه برای هر کسی که ایمان ابراهیم را داشته باشد، وجود دارد. تنها دلیلی که ما برای اشتباهاتمان محکوم نشده‌ایم این است که عیسی بهای گناهان ما را با مردن به جای ما، پرداخت نمود.